

Εφημερίδα : «*Η Βραδυνή*»

Κριτική θεάτρου : *Μαρίκα Θωμαδάκη*

Θέατρο «Ακάδημος»

Miklos Lazlo: «*Το μαγαζάκι της γωνίας*»

Μετάφραση : *Γιώργος Βούρος, Στέφανος Κοτσίκος*

Σκηνοθεσία : *Στέφανος Κοτσίκος*

Σκηνικά-κοστούμια : *Χριστίνα Κωστέα*

Μουσική : *Στέφανος Κορκολής*

Φωτισμοί : *Ανδρέας Μπελλής*

Ερμηνεύουν : *Ντίνα Μιχαηλίδη, Σπύρος Παπαδόπουλος, Μαίρη Νάνου, Σπύρος Σταυρινίδης, Μαρίνα Γαζεττά, Κων/νος Φλωκατούλας, Μανώλης Ιωνάς, Στέλιος Πέτσος, Μιχάλης Αλικάκος, Θοδωρής Πολυζώνης.*

«Το μαγαζάκι της γωνίας» του Miklos Lazlo, στην καλή μετάφραση των Γιώργου Βούρου και Στέφανου Κοτσίκου, δίνει αφορμή για μια καλαίσθητη και, σε πολλά σημεία, ενδιαφέρουσα παράσταση. Η υπόθεση του έργου, αρκετά σχηματική, κινεί τα πρόσωπα σε τροχιά επαναληπτικών συναντήσεων, με έκκεντρο σημείο της πλοκής την ‘τυφλή’ αλληλογραφία των πρωταγωνιστών, που ενσαρκώνουν την αιώνια γυναίκα και τον αιώνιο άντρα στη φάση λίγο πριν την αναγνώριση και την σχηματοποίησή τους στο πλαίσιο του ανδρόγυνου.

Ο συγγραφέας τοποθετεί σε αρμονική πορεία τα στοιχεία της πλοκής, έτσι ώστε ο αναγνώστης-θεατής να παίρνει σε μικρές-μικρές δόσεις την ουσία της τελικής κορύφωσης. Η σκηνοθεσία του Στέφανου Κοτσίκου ακολουθεί πιστά τη συνταγή του συγγραφέα, αποφεύγοντας έτσι το ενδεχόμενο ενός καταστασιακού ‘μαριβωντάζ’. Ο κ. Κοτσίκος ελέγχει με εξυπνάδα τις εσωτερικές εκρήξεις του λόγου και κατορθώνει να παρουσιάσει στο κοινό μια σχεδόν άψογη παράσταση στην οποία δεσπόζει το μέτρο του ρυθμού και οι έντεχνα εναρμονισμένες μεταξύ τους ερμηνείες. Βέβαια, στην αρχή της παράστασης η πλοκή φαίνεται σαν να κινδυνεύει ακριβώς από μια αμήχανη χαλαρότητα των αρμών της μεταβάσεως από τη μία κατάσταση στην άλλη. Ωστόσο, ο κ. Κοτσίκος, μετά από ολιγόλεπτα ρυθμικά ‘παραπτώματα’, σφίγγει ευεργετικά τα σκοινιά της χρονικής διευθετήσεως των δραματικών περιστατικών βοηθούμενος από τον ‘δεμένο’ αισθητικά και υποκριτικά θίασο.

Στον ρόλο του Μάτουτσεκ, ιδιοκτήτη του βιβλιοπωλείου, ο Σπύρος Σταυρινίδης πλάθει έναν από τους καλύτερους ίσως ρόλους της καριέρας του. Ο Μάτουτσεκ του Lazlo του δίνει την ευκαιρία να επεκταθεί αναπτύσσοντας τον χαρακτήρα πέρα από τις εγγενείς του δυνάμεις και δυνατότητες. Ο κ. Σταυρινίδης, χωρίς να επιδιώκει την πληθωρικήτητα, εμπλουτίζει τον Μάτουτσεκ με στοιχεία σκηνικής βαρύτητας που προσδίδουν ιδιαίτερη δυναμική τόσο στο πλαίσιο της σωματικής εκφοράς όσο και σε εκείνο της εκφράσεως του βλέμματος.

Ως Κλάρα, η Ντίνα Μιχαηλίδη κινείται με εξαιρετική σκηνική άνεση και με την εμπειρία μιας ηθοποιού γαλουχημένης στο σανίδι του θεάτρου. Κατ' εξοχήν θεατρική, η κ. Μιχαηλίδη φέρνει την ηρωίδα του Lazlo πολύ κοντά στο κοινό: Ζωντανεύοντας τις λεπτότατες πτυχές του προσώπου της αναφοράς, το καθιστά χάρη στην υποκριτική ακριβείας που εφαρμόζει, εύληπτο, οικείο και ιδιαιτέρως ευφρόσυνο. Εξάλλου, ο Σπύρος Παπαδόπουλος (Κράλικ), άνετος και πειστικότατος, εναρμονίζει την υπόδυσή του στην διάθεση να παρουσιάσει με ευθύβολο τρόπο τον ήρωα του Lazlo. Ωστόσο, ο κ. Παπαδόπουλος, σε ορισμένες στιγμές κατά την παράσταση, ξεχνιέται και επικοινωνεί περισσότερο από όσο πρέπει με το κοινό, υπενθυμίζοντάς του την τηλεοπτική του ενασχόληση. Αυτό γίνεται φυσικά μόνο για λίγες φευγαλέες στιγμές και δεδομένου ότι ο κ. Παπαδόπουλος είναι πράγματι ένας ταλαντούχος ηθοποιός, δηλαδή έξυπνος, αντιλαμβάνεται αμέσως τον κίνδυνο και ελέγχει με μαεστρία τις κινήσεις και τις εκφράσεις του.

Μέγα 'συν' στην παράσταση αποτελεί ο ιδιότυπος και θεατρικότατος Κωνσταντίνος Φλωκατούλας (Πίροβιτς), από τους σπάνιους ηθοποιούς του θεάτρου μας που νιώθεις ότι επιτέλους ανακουφίζουν το ταλαίπωρο σανίδι με την παρουσία τους. Ο κ. Φλωκατούλας δίνει αέρα ζεστασιάς στο «Μαγαζάκι της γωνίας» και ποιοτική εγκυρότητα στην παράσταση του Στέφανου Κοτσίκου. Ομοίως, η Μαίρη Νάνου, ως Φλόρα, ταμίας του βιβλιοπωλείου, 'θεραπεύει' εύστροφα την κάποια ψυχρότητα των υποκριτικών της μέσων, τα οποία προσαρμόζει στην μετρική της εν γένει υποστάσεως του ρόλου της.

Ο Μιχάλης Αλικάκος (Βάντας, πωλητής του βιβλιοπωλείου) ακολουθεί την άριστη σκηνοθετική γραμμή δίνοντάς μας το δικαίωμα να ελπίζουμε σε περαιτέρω εξέλιξη των κωδίκων της υποκριτικής του, η οποία, προς το παρόν, τελεί υπό καθεστώς χαμηλών τόνων, όπως και οι Μαρίνα Γαζεττά (πελάτισσα) και ο Στέλιος Πέτσος (ντετέκτιβ, σερβιτόρος) στο γρήγορο αλλά χαρακτηριστικό πέρασμά τους. Αντίθετα, ο Μανώλης Ιωνάς (Πέπι, κλητήρας του βιβλιοπωλείου) παίζει σε υψηλούς τονισμούς του ρόλου του, κερδίζοντας το κοινό με το μπρίο του, καθώς επίσης και ο Θοδωρής Πολυζώνης (Ρούντι, ο καινούργιος κλητήρας του βιβλιοπωλείου) με την προσεγμένη από όλες τις απόψεις εμφάνισή του.

Αξίζει να επισημάνουμε την ξεχωριστή συμβολή των φωτισμών, τους οποίους χειρίζεται με δεξιοτεχνία ο Ανδρέας Μπελλής, δημιουργώντας ιδιαίτερες εκφάνσεις των καταστάσεων που χρειάζονται μεγαλύτερη προβολή, είτε με άπλετο φως, είτε μέσα από το ημίφως. Το χαρακτηριστικό κλίμα του έργου ενεργοποιείται μελωδικά αλλά και εννοιολογικά από τις νότες του Στέφανου Κορκολή, σε ενιαία διατυπωμένη σύνθεση δια της οποίας αναδεικνύονται εντούτοις οι συναισθηματικά φορτισμένες σκηνές.

Τέλος, το σκηνικό της Χριστίνας Κωστέα, έξυπνο στη σύλληψή του, δεν υψώνει μολαταύτα την αισθητική της σκηνογραφίας σε υπερβατικές σφαίρες όπως θα το επεδίωκε.

Η σφαιρική διάταξη του μικρόκοσμου του έργου αποκαλύπτει οπωσδήποτε τις σημασιακές μεταφορές με το ανοιγόκλειμα των καταστάσεων αλλά δημιουργεί εκ παραλλήλου την εικόνα ενός ψυχρού κλειστού κυκλώματος τοποθετώντας τον θεατή σε θέση ηδονοβλεψία εφ' όσον οι εν λόγω κατασκευές φέρνουν στο προσκήνιο τον γνωστό 'τέταρτο τοίχο'.

Δημοσίευση: 17/1/2003